

UvA-DARE (Digital Academic Repository)

Kantonrechter Rotterdam verslikt zich in Small claims procedure

Loos, M.B.M.

Publication date

2019

Document Version

Final published version

Published in

Tijdschrift voor Consumentenrecht & Handelspraktijken

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

Loos, M. B. M. (2019). Kantonrechter Rotterdam verslikt zich in Small claims procedure. Case note on: Rb. Rotterdam, 6/09/19, 7838210 VZ VERZ 19-13062, ECLI:NL:RBROT:2019:7159 *Tijdschrift voor Consumentenrecht & Handelspraktijken*, 2019(6), 297-300.

General rights

It is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), other than for strictly personal, individual use, unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

Disclaimer/Complaints regulations

If you believe that digital publication of certain material infringes any of your rights or (privacy) interests, please let the Library know, stating your reasons. In case of a legitimate complaint, the Library will make the material inaccessible and/or remove it from the website. Please Ask the Library: <https://uba.uva.nl/en/contact>, or a letter to: Library of the University of Amsterdam, Secretariat, Singel 425, 1012 WP Amsterdam, The Netherlands. You will be contacted as soon as possible.

Procesrecht

Rb. Rotterdam (ktr.) 6 september 2019

(*mr. I.K. Rapmund*)

ECLI:NL:RBROT:2019:7159

(*X/Airbnb Ireland UC*)

(Zie de noot onder deze uitspraak.)

- *small-claims-procedure*
- *bemiddelingskosten*
- *dienen van 2 heren*

Uitspraak

beschikking van de kantonrechter, zitting houdende te Rotterdam, op grond van Verordening (EG) nr. 861/2007 in de zaak [eiser], wonende te [woonplaats],

gemachtigde: Twee Heren B.V. te Amsterdam,

tegen

Airbnb Ireland UC, gevestigd te Dublin (Ierland), verweester, gemachtigden: mrs. U.B. Verboom, O.W. Brouwer en A.A.J. Pliego Selie te Amsterdam.

Partijen worden hierna ‘eiser’ en ‘Airbnb’ genoemd.

1. De procedure

De kantonrechter heeft kennisgenomen van het in Verordening (EG) nr. 861/2007 tot vaststelling van een Europese procedure voor geringe vorderingen bedoelde vor-

deringsformulier A van [eiser], ontvangen op 11 juni 2019, en van het antwoordformulier C van Airbnb, ontvangen op 13 augustus 2019, in beide gevallen met bijlagen.

2. Het geschil

2.1. [eiser] stelt dat Airbnb voor zowel hem als voor de verhuurder, meerdere keren bemiddeld heeft bij de totstandkoming van een huurovereenkomst voor een vakantiewoning. Airbnb heeft daarvoor bij [eiser] in strijd met artikel 7:417 lid 4 BW bemiddelingskosten in rekening gebracht. Het gaat om een bedrag van € 200,18 en [eiser] vordert dit bedrag als onverschuldigd aan Airbnb betaald van Airbnb terug, met rente en kosten.

2.2. Airbnb voert verweer tegen de vordering.

2.3. Voor zover voor de beoordeling van belang, wordt hierna ingegaan op de stellingen waarmee [eiser] en Airbnb de vordering en het verweer daartegen (verder) onderbouwen.

3. De beoordeling

3.1. De kantonrechter begrijpt uit het verweer van Airbnb dat bij drie verschillende rechtbanken vier procedures lopen waarin de in deze zaak aan de orde zijnde kwestie is voorgelegd. Het is de kantonrechter niet bekend of in een van de drie andere zaken inmiddels uitspraak is gedaan, maar deze zaak is aan deze kantonrechter voorgelegd en op grond van wat zij als juridisch juist beschouwt wordt in deze zaak een oordeel gegeven.

3.2. Dit is een 'Europese geringe vordering'-procedure, gebaseerd op de hiervoor onder 1. ook genoemde Verordening (EG) nr. 861/2007 tot vaststelling van een Europese procedure voor geringe vorderingen. In die Verordening wordt onder andere het volgende overwogen:

(4) De Europese Raad die op 15 en 16 oktober 1999 te Tampere bijeen is gekomen, heeft de Raad en de Commissie verzocht om gemeenschappelijke procedureregelingen vast te stellen voor een vereenvoudigde, versnelde grensoverschrijdende beslechting van geschillen inzake kleine consumenten- en commerciële vorderingen.

(5) Op 30 november 2000 heeft de Raad een gezamenlijk programma van de Commissie en de Raad aangenomen betreffende maatregelen voor de uitvoering van het beginsel van wederzijdse erkenning van beslissingen in burgerlijke en handelszaken. Het programma heeft betrekking op de vereenvoudigde en snellere regeling van grensoverschrijdende geschillen van gering belang. Een volgende stap werd gezet met het door de Europese Raad op 5 november 2004 goedgekeurde Haags Programma, dat ertoe oproept voortvarend verder te werken aan de geringe vorderingen.

(...)

(11) Ter vergemakkelijking van de instelling van de Europese procedure voor geringe vorderingen dient de eiser de procedure in te leiden door een standaard vorderingsformulier in te vullen en bij het gerecht in te dienen. Het vorderingsformulier kan uitsluitend bij een bevoegd gerecht worden ingediend.

(12) Waar nodig gaat het vorderingsformulier vergezeld van de ter staving dienende stukken. De eiser kan evenwel tijdens de procedure eventueel nader bewijs overleggen. Hetzelfde beginsel geldt voor het antwoord van de verweerder.

(...)

(14) De Europese procedure voor geringe vorderingen moet schriftelijk zijn, tenzij het gerecht een mondelinge behandeling noodzakelijk acht of een partij daarom verzoekt. Het gerecht kan dat verzoek afwijzen. Een dergelijke afwijzing kan niet afzonderlijk betwist worden.

3.3. De kantonrechter begrijpt uit de genoemde overwegingen dat deze procedure bedoeld is voor eenvoudige zaken met een gering belang. Dat het om een (relatief) gering (financieel) belang moet gaan komt tot uiting in de regel dat de vordering maximaal € 5000 mag zijn en dat het om een eenvoudige zaak moet gaan uit zich in de regel dat de vordering en het verweer daartegen omschreven moeten kunnen worden in de beperkte ruimte van een standaardformulier met als uitgangspunt dat er niet over de zaak gepraat hoeft te worden op een mondelinge behandeling.

3.4. De kantonrechter is van oordeel dat de vordering van [eiser] niet geschikt is om te behandelen in een 'Europese geringe vordering'-procedure. De vordering van [eiser] wordt daarom afgewezen. De vordering van € 200,18 is weliswaar in financieel opzicht gering, maar uit het feit dat voor de omschrijving van de vordering, naast het vorderingsformulier, zes pagina's nodig zijn en voor het formuleren van het verweer zelfs 57 pagina's, moet geconcludeerd worden dat van een 'eenvoudige zaak' geen sprake is. Wat er ook voor zorgt dat het geen 'eenvoudige zaak' is, is het feit dat het oordeel over de inhoud van de zaak (uiteindelijk) niet alleen van belang is in de verhouding [eiser]-Airbnb, maar ook in de verhouding tussen Airbnb en haar overige klanten. Dat maakt een gedegen gedachtewisseling tussen partijen en de kantonrechter noodzakelijk, bijvoorbeeld door conclusies van re- en dupliek en/of een mondelinge behandeling en/of het stellen aan de Hoge Raad van de prejudiciële vraag of het door [eiser] genoemde Duinzigt-arrest ook van toepassing is in zaken als deze. Voor dat soort handelingen is echter in deze procedure geen ruimte. Het gaat immers om een snelle, eenvoudige procedure.

3.5. [eiser] is de in het ongelijk gestelde partij. Hij wordt daarom veroordeeld in de kosten van de procedure. Het financiële belang van deze zaak rechtvaardigt in principe een bedrag van € 30,00 aan salaris voor de gemachtigden van Airbnb. Omdat het echter niet primair om het bedrag gaat maar om de vraag hoe artikel 7:417 lid 4 BW uitgelegd moet worden, beschouwt de kantonrechter dit als een zaak met een vordering van onbepaalde waarde en wordt het salaris van de gemachtigden van Airbnb vastgesteld op € 500.

3.6. Deze beschikking wordt zoals Airbnb vordert wat de proceskostenveroordeling betreft 'uitvoerbaar bij voorraad' verklaard. Dit betekent dat [eiser] aan die veroordeling moet voldoen, ook als, als dit al mogelijk is, in hoger beroep wordt gegaan tegen deze beschikking.

NOOT

Kantonrechter Rotterdam verslikt zich in small-claims-procedure

1. Deze zaak betreft de vraag welke geschillen aan de rechter kunnen worden voorgelegd in het kader van de 'Europese procedure voor geringe vorderingen, in de praktijk regelmatig aangeduid met de pseudo-Engelse naam small-claims-procedure. De Small-claims-verordening is in 2007 vastgesteld¹ en in 2015 gewijzigd.² Ten behoeve van de uitvoering van de verordening is in Nederland een Uitvoeringswet vastgesteld.³ Art. 1 van de verordening geeft aan dat de procedure beoogt 'de procesvoering betreffende geringe vorderingen in grensoverschrijdende zaken te vereenvoudigen en te bespoedigen en de kosten ervan te verminderen'. Het is daarbij uitdrukkelijk de bedoeling om door middel van deze procedure de toegang tot de rechter te vergemakkelijken door middel van een snelle en goedkope beslissing.⁴ Dat komt onder meer tot uitdrukking in de overweging dat de lidstaten het gebruik van moderne communicatietechnologieën moeten aanmoedigen voor wat betreft de mondelinge behandeling van de zaak en de bewijsvergaring⁵ en dat de rechter 'zo spoedig mogelijk' dient te handelen,⁶ in het kader waarvan de verordening voorziet in korte termijnen voor proceshandelingen en voor het wijzen van een vonnis.

2. De verordening is dus bedoeld om een vereenvoudigde en versnelde procedure te creëren voor de beslechting van geringe vorderingen. Dat betekent – anders dan de kantonrechter aanneemt – niet dat het dus gaat om een procedure voor *eenvoudige geschillen*. Een vordering van € 200, zoals hier, kan betrekking hebben op een buitengewoon ingewikkelde rechtsvraag. Omgekeerd kan de vordering tot terugbetaling van de koopprijs na ontbinding van een online gekochte nieuwe auto een bedrag van vele tienduizenden euro's betreffen, maar in juridisch opzicht gaat het dan om een eenvoudig geschil. De consument kan dan voor de juridisch ingewikkelde procedure wel gebruik maken van de Small-claims-verordening als zijn vordering € 5000 of lager bedraagt, maar voor de juridisch eenvoudige procedure niet als die een hoger bedrag betreft.

3. De kantonrechter overweegt (in r.o. 3.4) verder dat de ongeschiktheid van de small-claims-procedure voor de beslechting van het geschil ook blijkt uit het feit dat de eiser zes pagina's nodig heeft om zijn vordering te omschrijven, en de gedaagde partij zelfs 57 pagina's. Daaruit concludeert de kantonrechter dat van een 'eenvoudige zaak' geen sprake is. Daarmee geeft de kantonrechter in

twee opzichten een bedenkelijk signaal af. In de eerste plaats wordt het consumenten (of hun gemachtigden) moeilijker gemaakt om hun vordering te onderbouwen en eventueel te anticiperen op het verweer van de wederpartij. Bovendien krijgt de wederpartij een instrument aangeraakt om het gebruik van de small-claims-procedure te frustreren door een lang verweerschrift in te dienen. Natuurlijk moeten de rechten van de verwerende partij worden gerespecteerd, maar de kantonrechter zet daar in dit geval een premie op: als het verweerschrift 57 pagina's beslaat, 'zal het wel een ingewikkelde zaak zijn'. Ik kan me de reactie van andere verwerende partijen dan wel voorstellen, zeker als het om *repeat players* als verzekeringsmaatschappijen en luchtvaartondernemingen gaat. Exit small-claims-procedure ...

4. Ook het argument dat de uitkomst van de zaak voor Airbnb van groot belang is, is natuurlijk geen argument om de zaak als te ingewikkeld voor de small-claims-procedure te beschouwen. Goed beschouwd zou ook dat argument voor bijna alle zaken opgaan waarbij een van beide partijen een *repeat player* is. Dat neemt niet weg dat Airbnb een gerechtvaardigd belang bij een inhoudelijk correct verlopende procedure heeft – het businessmodel van het bedrijf staat immers op het spel. Maar met dat belang kan ook in de small-claims-procedure rekening worden gehouden: dat een procedure vereenvoudigd wordt, betekent natuurlijk niet dat daarmee niet aan de eisen van een behoorlijke procedure kan worden voldaan. Integendeel: ook voor de small-claims-procedure gelden de waarborgen die voortvloeien uit de eisen van art. 6 EVRM en art. 47 EU-Handvest. En dat mogelijk prejudiciële vragen moeten worden gesteld teneinde de procedure te kunnen afronden, staat daar al helemaal niet aan in de weg: ten aanzien van de small-claims-procedure zelf zijn diverse prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie gesteld. Dat '[v]oor dat soort handelingen (...) in deze procedure geen ruimte' zou bestaan, is dus evident onjuist. Een simpele raadpleging van de website van het Hof van Justitie (curia.europa.eu) zou dat al duidelijk hebben gemaakt. Dat het stellen van prejudiciële vragen – aan het Hof van Justitie of, in dit geval, aan de Hoge Raad – tot complicaties leidt en dat daarmee partijen gedurende langere tijd zullen moeten wachten voordat zij eindelijk de einduitspraak vernemen, is daarbij onvermijdelijk.

5. Opmerkelijk is vervolgens dat de kantonrechter niet tot verwijzing van de zaak naar de reguliere dagvaardingsprocedure verwijst, maar de vordering direct afwijst. Dat lijkt in strijd te zijn met art. 4 van de Uitvoeringswet. Die bepaling schrijft allereerst voor dat de kantonrechter de eiser ervan in kennis dient te stellen dat zijn vordering buiten het toepassingsgebied van de verordening valt,

1. Verordening (EG) Nr. 861/2007 van het Europees Parlement en de Raad van 11 juli 2007 tot vaststelling van een Europese procedure voor geringe vorderingen, *PbEU* 2007, L 199/1.

2. Verordening (EU) 2015/2421 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2015 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 861/2007 tot vaststelling van een Europese procedure voor geringe vorderingen en Verordening (EG) nr. 1896/2006 tot invoering van een Europese betalingsbevelprocedure, *PbEU* 2015, L 341/1.

3. Wet van 29 mei 2009 tot uitvoering van verordening (EG) nr. 861/2007 van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 11 juli 2007 tot vaststelling van een Europese procedure voor geringe vorderingen (*PbEU* L 199) (Uitvoeringswet verordening Europese procedure voor geringe vorderingen), *Stb.* 2009, 234, zoals laatstelijk gewijzigd bij wet van 22 maart 2017, *Stb.* 2017, 125.

4. Zie overweging (7) van de preambule bij Verordening (EG) 861/2007.

5. Zie overweging (20) van de preambule bij Verordening (EG) 861/2007.

6. Zie overweging (23) van de preambule bij Verordening (EG) 861/2007.

Reizen

---

waarna de eiser zijn vordering kan intrekken. Als hij dat niet doet, dan dient de rechter hem, met overeenkomstige toepassing van art. 69 Rv, mede te delen dat hij op eigen kosten binnen een termijn van twee weken de procesinleiding dient te verbeteren of aan te vullen en dat hij zo nodig de verweerder dient op te roepen binnen een termijn van vier weken.

6. Verbazingwekkend is ten slotte de proceskostenveroordeling. Misschien kan begrip worden opgebracht voor de gedachte van de kantonrechter dat de small-claims-procedure toch zou moeten gaan om eenvoudige juridische geschillen. Maar dan nog lijkt er weinig aanleiding om de consument – in afwijking van het gebruikelijke liquidatietarief van € 30 – om de oren te slaan met een verplichting tot vergoeding van proceskosten ter hoogte van € 500. Dat geldt te meer nu de vordering van de consument slechts € 200,18 bedroeg. Het lijkt erop alsof de kantonrechter de consument wil afstraffen voor het

feit dat hij het gewaagd heeft om een principieel punt aan hem voor te leggen en daarbij gebruik te maken van een volgens de kantonrechter daarvoor niet geëigende procedure. Natuurlijk zal de procesgemachtigde, die bedrijfsmatig opereert, de onderhavige procedure hebben willen gebruiken om jurisprudentie uit te lokken met het oog op een mogelijke massaschadeclaim. Maar dat is mijns inziens nog geen reden om tot een andere proceskostenveroordeling te komen dan uit het liquidatietarief zou volgen. Dat geldt te meer nu volgens art. 16 van de Small-claims-verordening geen kostenvergoeding wordt uitgesproken voor kosten die onnodig zijn gemaakt of die niet in verhouding staan tot de vordering. Zelfs al is de rechter van oordeel dat die verordening niet van toepassing is, dan nog ligt het mijns inziens wel in de lijn van de verwachtingen van de consument dat bij de proceskostenveroordeling rekening wordt gehouden met deze bepaling.

Prof. dr. M.B.M. Loos